

låna, Ullåna. — *Syn.* Gifva, lemna till låns, Bortlåna, Ullåna. — 2) (Fig.) Hämta något ifrån främmande håll. *Månen l-r sitt ljus ifrån solen. Han har lånt den tankan ur Virgilius.* — *Lånad* eller vanligare *Lånt*, part. pass. *Lånta penningar.* *Lånt namn*, som ej är ens eget, utan blott antaget. *Lånade ord, uttryck, bilder*, o. s. v., från andras skrifter hämtade.

LÅNANDE, n. 4. Handlingen, då man lånar (i alla bem.).

LÅNARE, m. 5. 1) En, som bekommer något till låns. — 2) En, som ofta lånar.

LÅNBIBLIOTEK, ----ék, n. 5. o. 5. Boksamling, hvarur böcker utlånas emot betalning. *Hålla l.* [— theck.]

LÅNEANSTALT, m. 5. Offentlig anstalt för penningars utlåning.

LÅNEBANK, m. 5. Af staten eller enskilda inrättad bank, hvarur penningar emot säkerhet och ränta utlånas.

LÅNEINRÄTTNING, f. 2. Se *Låneanstalt*.

LÅNEKONTOR, --kåntör, n. 5. Afdelning af en lånebank.

LÅNG, a. 2. (Kompar. *Långre*; superl. *Långst*) 1) a) Angifver måttet af ett föremåls, en ytas, en linies utsträckning längs efter (i motsats till Bred). *Tre alnar l. och två alnar bred. Rummet är tio alnar l-t. Lika l. som bred.* — b) (utan åtföljande bestämmorsord) Uttrycker en, i förhållande till andra föremål, ytor eller linier, betydlig utsträckning. — Motsats: Kort. *Ett l-t bord. L. väg. På l-t håll*, på betydligt afstånd. Se f. ö. *Finger, Nåsa* och *Syn.* — 2) (om människor) Se *Hög*, 1. a. och b. Motsats: Kort. *Goliath var sex alnar l. En l. karl. L. till växten. L. och mager. L. och smal. Falla så l. man är*, så att man ligger utsträckt i hela sin längd. — 3) (om tid) Som varar, påstår länge. Motsats: Kort. *L. tid. För l. tid sedan. Huru l. tid fordrar det arbetet? Man har ej sett honom på l. tid. Tiden blir, faller mig l.*, jag har ledsamt. *Ett l-t lif. L. lesnad. L-t arbete. En l. stund. Hela l-a dagen*, från morgon till kväll. *L. resa*, som fordrar lång tid. (Jfr. *Långresa.*) (Talesätt) *Så god som dagen är l.*, sjelfva godheten. (Gram.) *L. stafvelse*, som fordrar dubbelt längre tid att uttala än en annan (kort). (I musik) *L. not*, hvar på länge uthålles. — 4) (om tal och skrift) Som innehåller mycket. Motsats: Kort. *L-t tal, bref. L-a meningar, perioder, kapitel.* — *Syn.* Vidlyftig. — *Ss. L-armad. -bent, -bladig, -fotad, -halsad, -halsig, -hornad, -hårig, -hårighet, -hånd, -näbbig, -radig, -raggig, -skankig, -skåggig, -svansig.*

LÅNGA, f. 1. Fisk af Torskslägtet, stundom 6 fot lång; ger bästa kabeljon. *Gadus molua.*

LÅNGBEN, n. 5. (skåmtv.) Karl med långa ben.

LÅNGBOLSTER, m. o. n. 2. o. 5. Bolster, som upptager sängens hela längd.

LÅNGBOM, m. 2. pl. — *bommar.* Stången emellan axlarna på en vagn.

LÅNGBYXOR, f. 1. Byxor, som räcka ända ned till foten.

LÅNGBÅT, m. 2. Se *Barkass.*

LÅNGBÅNK, m. 2. Benämning på hvardera af de tvenne långa bånkrader, som voro ställda utefter begge långväggarna i de fordna Skandinavernes gåstrum. (Fam.) *Draga ut på l-en*, draga ut på tiden med något. *Komma på l-en*, blifva uppskjuten, råka i glömska.

LÅNGDANS, m. 2. Kontradans, som utföres på två rader.

LÅNGDRAGEN, a. 2. neutr. — *et.* Utdragen på längden. *L. stil*, uttänjd, vidlyftigare, än som behöfs.

LÅNGDYNA, f. 1. Dyna, som utgör sitsen på en soffa.

LÅNGELD, m. 2. Eld, som vid gästabyd var upptänd längs efter midten af golvet i våra förfäders gåstrum.

LÅNGFICKA, f. 1. Mycket djup ficka.

LÅNGFINGER, n. 5. Se *Mellanfinger.*

LÅNGFINGRAD ell. **LÅNGFINGRIG**, a. 2. Som har långa fingrar. Jfr. *Finger.*

LÅNGFREDAG, m. 2. Fredagen näst före påskdagen, som i kristna församlingen firas högtidligt till minne af Christi korsfästelse. Har sitt namn deraf, att fordom gudstjensten, tillika med fastan, hölls då längre än på andra dagar.

LÅNGFREDAGSRIS, n. 5. Så kallades fordom Dverghjörken, emedan man trodde, att den samma, som förut varit ett resligt träd, blifvit förbannad, sedan bödelsknektarne bröto qvistar deraf, för att dermed gissla Frälsaren.

LÅNGGRUND, a. 2. Säges om en sjöbotten, då den vid stranden är grund långt utåt. *L. botten.*

LÅNGHALM, m. sing. Råghalm, hvarmed tak täckas.

LÅNGHALS, m. 2. Litet skaldjur, som fäster sig vid fartygs botten. *Lepas anatifera.*

LÅNGHALSDUK, m. 2. Lång, smal duk, som begagnas till manshalsduk, och hvars ändar gå långt ned på bröstet.

LÅNGHÅNDSKE, m. 2. pl. — *handskar.* Handske, som går högt upp på armen.

LÅNGIFVARE, m. 5. Den, som åt en annan lemnar en sak till låns.

LÅNGKATEKES, ----tjes, m. 5. Katekes i långt, smalt format, såsom de vanliga upplagorna äro. [— cateches.]

LÅNGKORK, m. sing. Ett slags rödt vin på buteljer, med ganska långa korkar.

LÅNGKUDE, m. 2. pl. — *kuddar.* Kudde, som lägges tvärs öfver sängen till hufvudgård.

LÅNGKÄRRA, f. 1. Ett slags åkarkärra, bestående af tvenne långa sidoträn med slår emellan.

LÅNGLAGD, a. 2. Af lång. *L-t ansigte*, långt och smalt. *L. person*, som har långlagdt ansigte.

LÅNGLEDAS, sammandr. **LÅNGLEDS**, v. d. 2. (fam.) Finna tiden lång.

LÅNGLIFVAD, a. 2. 1) Som lefver länge. *Se ut att bli l.* — 2) Lång i lifvet (se *Lif*, B, 1, b).

LÅNGLIG, a. 2. Som varar mycket länge. *I l-a tider*, ganska länge. *För l-a tider sedan*, mycket länge sedan.

LÅNGLOSTA, f. 1. En hög, bladrik foderväxt på skogsängar. *Bromus giganteus.*

LÅNGMJÖLK, f. sing. Ett slags tjock mjölk, som i Norrland sommartiden tillredes och förvaras ganska länge.

LÅNGMOD, n. sing. Se *Långmodighet.*

LÅNGMODIG, a. 2. 1) Som länge har fördrag med andra, utan att vredgas. — 2) Säges om Gud, då han af sin godhet i det längsta uppskjuter straffets verkställande.

LÅNGMODIGHET, f. 5. Egenskapen att vara långmodig.

LÅNGMUR, m. 2. Muren på långsidan af hus eller rum.

LÅNGMÅL, n. sing. (pop. o. fam.) *På l.*, på långd; när det varar länge.